

Folketingets Socialudvalg

Sagsnr. 2015 - 2160

Dato: 20. maj 2015

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 12. marts 2015 følger hermed ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forholds endelige svar på spørgsmål nr. 238 (SOU alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Stine Brix (EL).

Spørgsmål nr. 238:

"Vil ministeren bekræfte, at en kommune er forpligtet til at sikre, at borgere, som har lægeordineret træning på grund af handicap, har den nødvendige ledsagelse til rådighed, så borgerne kan deltage i træningen. Der henvises til ministerens tidligere svar på SOU alm. del - spm. 11 samt til artikel af 6. november 2014 fra Jyske Vestkysten (Varde): "Støtte til ledsagelse kan hjælpe ved bassin"."

Svar:

Til brug for besvarelsen af spørgsmålet er der indhentet en udtalelse fra Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse, som har oplyst følgende:

"En patient kan i henhold til reglerne om befordring og befordringsgodtgørelse efter sundhedsloven have en ledsager med til og fra genoptræning efter endt sygehusbehandling, behandling på sygehus og hos praktiserende læge eller speciallæge, hvis patienten selv har ret til befordring, og det er nødvendigt med ledsagelse på grund af patientens alder eller helbredstilstand. Reglerne om befordring og befordringsgodtgørelse efter sundhedsloven indeholder ingen angivelse af ledsagerens rolle i forbindelse med selve genoptræningen, sygehusbehandlingen eller behandling hos praktiserende læge m.v. Den hjælp, der måtte være behov for på stedet i forbindelse med genoptræning efter sundhedsloven, er en del af genoptræningsydelsen, som behandlingsstedet er forpligtet til at stille til rådighed i det omfang, denne hjælp ikke ydes af en evt. ledsager.

Som Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse forstår spørgsmålet, vedrører det imidlertid ikke ledsagelse til genoptræning efter endt sygehusbehandling i

henhold til sundhedsloven, men til træning i henhold til servicelovens § 86, jf. formuleringen "træning på grund af handicap". Reglerne om befordring og befordringsgodtgørelse efter sundhedsloven finder ikke anvendelse i forhold til en vurdering af, om en borger, som skal til træning i henhold til sociallovgivningen, har ret til befordring til træningsstedet. Det samme gør sig gældende i forhold til en vurdering af, om borgeren har ret til bistand (ledsagelse og personlig hjælp) i forbindelse med selve gennemførelsen af træningen."

Ministeriet for Børn, Ligestilling, Integration og Sociale Forhold kan herefter oplyse, at tilbud på handicapområdet skal gives efter en konkret og individuel vurdering af den enkelte borgers behov med afsæt i servicelovens bestemmelser. Tildeling af træning efter serviceloven forudsætter ikke en lægefaglig vurdering af behovet for træning. Det er kommunernes opgave at sikre, at borgere med handicap får tilbudt den nødvendige hjælp og støtte.

I forhold til ledsagelse til aktiviteter helt generelt kan det dernæst oplyses, at ledsageordningen i servicelovens § 97 skal anvendes til ledsagelse til aktiviteter, som er selvvalgte i den forstand, som kræves efter denne bestemmelse.

Desuden supplerer ledsageordningen servicelovens øvrige ydelser som f.eks. personlig og praktisk hjælp, men den erstatter dem ikke. Det er derfor også ministeriets opfattelse, at en kommune ikke kan vælge at lade en borger bruge sin ledsageordning på aktiviteter, som kommunen har pligt til at yde til borgeren efter andre bestemmelser i serviceloven på baggrund af en konkret og individuel vurdering af den pågældendes behov for støtte. Ledsageordningen skal således anvendes til aktiviteter, der er selvvalgte i lovens forstand.

Kommunalbestyrelsen skal i henhold til servicelovens § 86, stk. 1, tilbyde genoptræning til afhjælpning af fysisk funktionsnedsættelse forårsaget af sygdom, der ikke behandles i tilknytning til en sygehusindlæggelse. Kommunalbestyrelsen skal i henhold til servicelovens § 86, stk. 2, tilbyde hjælp til at vedligeholde fysiske eller psykiske færdigheder til personer, som på grund af nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller særlige sociale problemer har behov herfor. Kommunalbestyrelsen skal tilrettelægge tilbuddene således, at den enkelte borger – på baggrund af dennes konkrete og individuelle hjælpebehov - har en reel mulighed for at benytte sig af tilbuddet. Det må således indgå i vurderingen, om borgeren for at kunne gøre brug af tilbuddet om træning fx skal have hjælp til at klæde om til træning eller til at komme til og fra tilbuddets lokation. Det er op til kommunalbestyrelsen nærmere at tilrettelægge hjælpen indenfor servicelovens rammer på en sådan måde, at borgerens behov tilgodeses.

Manu Sareen

/ Hanne Stig Andersen